

на ежегодно емигриралитѣ въ Америка българи. Остава да се повърнемъ пакъ къмъ „вѣдомостѣта“ на нашето Вътрѣшно Министерство, споредъ която, броя на емигриралитѣ само прѣзъ 1907 г. (до 15 ноември) е 17350 — безъ тоя на емигриралитѣ въ Европа, главно като градинари, и да приемемъ условно една срѣднѣи годишна цифра за Америка 10000 души и за Европа 16000 — или всичко, ежегодно, 26.000 души.

По думитѣ на канадеца Woodsworth, отъ всички Балкански държави, най-голѣма е емиграцията (за Канада) на България. Отзивитѣ на Woodsworth (op. cit.) съвсѣмъ не сж ласкави за българитѣ. Споредъ Д-ръ Шумковъ българитѣ въ Америка, прѣди всичко, не се гледатъ добрѣ отъ мѣстнитѣ работници понеже ги конкуриратъ съ работенето си повече часове дневно и при сравнително по-ниски заплати. Грозно впечатление правело тѣхното лошо хранене и живѣене; задоволявали се само съ хлѣбъ и солъ и живѣели по 20 души въ стая. Колкото и да донасятъ въ България спестени пари, продължава той, тѣ вече не сж годни да се прѣдадатъ на работа, защото — или сж изтощени физически или осакатени въ фабрицитѣ, а често пѣти много изгубватъ живота си въ послѣднитѣ.

По разказа на единъ дългоживущъ въ Америка българинъ, нашитѣ емигранти работятъ по-вече по желѣзопѣжнитѣ линии, по разнитѣ мини и фабрики, и съвсѣмъ малка частъ отъ тѣхъ сж „търговци“, бакали, кръчмари, фурнаджии и т. н. Не ще съмнѣние, че тия търговци, бакали, агенти и т. н. сж съ сдѣлки изъ срѣдата на своитѣ съотечественници или на по-низкокултурнитѣ отъ тѣхъ народности изъ Азия и т. н.

„Съ хиляди българи, напустнали домъ, жена и дѣца, казва той, ставатъ жертва и изгубватъ своя животъ по фабрики, по мини и подъ колелата на желѣзницитѣ. Почти всички тия жертви оставатъ по нѣколко стотинъ